

PETR KRÁL
Billentyűk

Bohumila Grögerovának és Josef Hirsalának

Tovább dohogni, ki tudja. Inkább vicsorogni
szélre és tavaszra, a nap lapátjaira és konduló
ezüstre; csak hűen, a keserű fű illatát szívni, míg
a mélybe érsz. S körülötted megint: tavak, kerítés, hó.

Tavaid – nedves rongyok, és a falécek élei
üres városokból s kóbor vadaktól felszálló fehér ködbe
vágna rést. Egy pillanatra fém villan, majd fekete redői
a szétfolyó árnyékoknak, rothadás és enyészet egyformán sorsuk lett,

szemmel s homlokkal zúznak szét, azután felszívódnak testedben.
Áthatva, újra megbolygatva mindattól, ami minden irányból
riadóként tör rád, rázkódj és csilingelj győzelmesen
magadnak. Csörgedez a víz, ahol öröködöm öreg állomásokon,

miközben a vonatok vég nélkül körbejárnak,
s füttyükben csak a váltók fémes kattogása
akadozik puhán. Tudod, nincs titka a világnak;
hátunk mögött a régi szer receptjét békésen várja

sötét ügynökségek, bozótok patikájából;
felettünk a lombon átsejlenek a fehér jelek.
Az utak simogatóak, akár bújó öszvérek bőre
aszfaltjuk fénytől és esttől edzett, s csendben

erdő alá visz a vihar elől. A tapogatózó kezek
hangja – fehéren, feketén – csappantyúként csattan.
Messze, szürke falvakban, eltékozolt idő mered,
múlik, lusta hullámokkal öleli az udvart.

A tavasz hangja elcsuklik, sebeit rozsdá marja,
mélyéből keserű sár lövell; megint a kételyeid
érezik csak a szél erejét és amit hordoz, a vágyat.
Élő jelenésnek tűnni, és a térben is eként létezni

már egy marék borstól, csipetnyi sótól izgatottan.
A nap tiszta mosolyában elámulva elnyúlok,
csontjaitokat fényezem csiszolt szavaimmal.
Ha esni kezd, és a város nedves vásznán a sirályok

csapata az esernyőkre, a szürke padló kövére ül,
a zongorista kezelője a billentyűk kátrányát
éri, semmi sincs veszve; ujjainkra korom száll, szerelemre gyilok hűl,
a dermedt napfényben egy zongora némán csapja szárnyát.

Bolemant László fordítása